

"L'ésser humà necessita ser estimat sense condicions"

Dij, 25/10/2018 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 24 d'octubre 2018

Catequesi sobre els Manaments.

11/A: No cometre adulteri

Estimats germans i germanes, bon dia!

En la nostra ruta de catequesi sobre els Manaments arribem avui a la Sisena Paraula, que es refereix a la dimensió afectiva i sexual, i diu el següent: «No cometre adulteri».

La crida immediata és a la fidelitat, i de fet cap relació humana és autèntica sense fidelitat i lleialtat.

No es pot estimar només mentre "sigui convenient"; l'amor es manifesta més enllà del llinar del propi avantatge, quan es dona tot sense reserves. Com diu el [Catecisme](#): «L'amor vol ser definitiu. No pot ser "fins que canviï la situació"» ([n. 1646](#)). La fidelitat és la característica de la relació humana lliure, madura, responsable. Fins i tot un amic es demostra autèntic perquè roman com a tal en totes les circumstàncies, en cas contrari no és un amic. Crist revela l'amor autèntic, Ell que viu de l'amor infinit del Pare, i per això és l'Amic fidel que ens acull fins i tot quan cometem errors i vol sempre el nostre bé, encara que no ho mereixem.

L'ésser humà necessita ser estimat sense condicions, i qui no rep aquest acolliment guarda dintre seu una certa buidor, sovint sense saber-ho. El cor humà intenta omplir aquesta buidor amb sucedanis, acceptant compromisos i mediocritats que només tenen un vague gust que s'hi assembla. El perill és anomenar "amor" a unes relacions immadures, amb la il·lusió de trobar llum de vida en alguna cosa que, en el millor dels casos, n'és tan sols un reflex.

Així pot succeir que es sobrevalori per exemple l'atracció física, que en si mateixa és un do de Déu però que està orientada a preparar el camí d'una relació autèntica i fidel amb la persona. Com deia Sant [Joan Pau II](#), l'ésser humà «està cridat a una plena i madura espontaneïtat de les relacions», que «és el fruit gradual del discerniment dels impulsos del propi cor». És una cosa que es guanya, ja que tot ésser humà «ha d'aprendre amb perseverança i coherència quin és el significat del cos» (cf. [Catequesi, 12 novembre 1980](#)).

La crida a la vida matrimonial requereix, per tant, un discerniment acurat sobre la qualitat de la relació i un temps de compromís per verificar-la. Per accedir al Sagrament del matrimoni, la parella compromesa ha de madurar en la certesa que en el seu vincle hi ha la mà de Déu, que està davant d'ells i els acompanya i permetrà dir-los: «Amb la gràcia de Crist prometo ser-te sempre fidel». No es

poden prometre fidelitat «en la joia i en el dolor, en la salut i en la malaltia», i d'estimar-se i honorar-se tots els dies de la seva vida, només basant-se en la bona voluntat o amb l'esperança que "la cosa funcioni". Necessiten basar-se en el terreny sòlid de l'Amor fidel de Déu. I per això, abans de rebre el Sagrament del Matrimoni, cal una acurada preparació, jo diria un catecumenat, perquè es juga tota la vida en l'amor, i amb l'amor no s'hi juga. No es pot definir com una "preparació al matrimoni" tres o quatre conferències fetes a la parròquia; no, això no és una preparació: això és un simulacre de preparació. I la responsabilitat de qui fa això recau sobre ell: sobre el Rector, sobre el Bisbe que permet aquestes coses. La preparació ha de ser madura i cal temps. No és un acte formal: és un Sagrament. Però s'ha de preparar amb un veritable catecumenat.

La fidelitat és, en realitat, una manera de ser, un estil de vida. Es treballa amb lleialtat, es parla amb sinceritat, s'és fidel a la veritat i es manté fidel a la veritat en els propis pensaments, en les pròpies accions. Una vida teixida de fidelitat es manifesta en totes les dimensions i porta a ser homes i dones fidels i fiables en qualsevol circumstància.

Però per arribar a una vida tan bonica no n'hi ha rou amb la nostra naturalesa humana, cal que la fidelitat de Déu entri en la nostra existència, se'ns encomani. Aquesta Sisena Paraula ens demana que girem la mirada vers Cist, que amb la seva fidelitat pot treure de nosaltres un cor adúlter i donar-nos un cor fidel. En Ell, i només en Ell, hi ha l'amor sense reserves i replantejaments, la donació completa sense parèntesis i la tenacitat de l'acolliment fins al final.

De la seva mort i resurrecció en deriva la nostra fidelitat, del seu amor incondicional en deriva la constància en les relacions. De la comunió amb Ell, amb el Pare i amb l'Esperit Sant en deriva la comunió entre nosaltres i el saber viure en la fidelitat les nostres relacions.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage